

אחד מהם היה בית יפה, כפי שרק אפשר היה לחשוב.
אורות בהירים נראו בחלונות, ואפילו מהדרך ניתן היה
לשמוע צחוק של אלה שבפנים, שירה וצליל כוסות
המשקה. ריח מאכלים טובים נישא מהמטבח ועל דלת
הכניסה תלוי היה שלט האומר

**"מי שוכנס הנה יקבל הכל מה שרק ירצה,
בלי לשלם על כך."**

לעומתו הבית השני היה קטן ועלוב, שקט כמו מוות, בלי
כל אור בחלון. גם כאן נראה שלט מעל הדלת ועליו
כתוב

**"מי שוכנס הנה יקבל כל הנחוץ לו
וישלם בעד זה כמה שיוכל."**

"הנה המקום בשבילנו" אמרו שני הבנים הגדולים
והצביעו על הבית הגדול, עם האוכל חינם ובשפע.
"כן" אמר הנסיך הצעיר שביניהם "כל זה יפה מאוד,
אבל אני מעדיף לשלם עבור מה שנחוץ לי, מאשר לקבל
הכל חינם."

מתוך "השעון המופלא" ה.פייל

היה פעם מלך שהזדקן מאוד והחליט שהגיע זמן למסור
את שליטתו על הממלכה לאחד מבניו. שלושה בנים
נסיכים היו לו וכל אחד מהם היה חכם כמו שני האחרים,
כך שהמלך לא יכול היה להחליט למי למסור את
השליטה.

הוא חשב וחשב עד שבסוף "קטף תפוח מעץ-החשיבה
שלו" כפי שנוהג לומר בעם. הוא אמר לשלושתם לצאת
לעולם הרחב ומי מהם שיביא לו תפוח מעץ האושר, זה
יהיה היורש.

שלושת הנסיכים יצאו לדרך. הם רכבו עד שהגיעו
למקום בו עמדו שני בתים משני צדי הדרך.

לנקר בו כאילו שבוע כבר לא אכלו דבר.
אחרי כל זה הוא התיישב לארוחה יחד עם האיש הזקן,
למרות שהאוכל לא היה עשיר במיוחד, ולנסיך היה

שני הגדולים צחקו ממנו וניסו לשכנעו, אבל הוא עמד
על דעתו ובסוף השנים עזבו אותו. "לך בדרכך" אמרו
"ואנו נלך בדרכנו" ונכנסו לבית הגדול. שם הם נחו
ואכלו וזמן עבר להם בשמחה ונחת.

האח הצעיר ניגש לבית הקטן החשוך, דפק בדלת, וזו
נפתחה על ידי איש זקן ועני, בעל שערות וזקן לבנים
כמו שלג, ולבוש בסחבות.

"כנס וברוך הבא" אמר "כי אתה הראשון שנכנס הנה
אחרי עשרים ושבע מאות שנה". וזה בוודאי זמן ארוך
מאוד, כפי שכל אחד יכול לדעת.

לא היה בבית עץ לבניית אש ולא מים בסיר להרתחה.
אזי הנסיך לקח גרזן, כרת עץ, והכין זרדים לאש ואחר
כך לקח סיר ומילא אותו במים מהבאר הקרובה.

אחר כך יצא החוצה וראה אחרי הבית סככה ובה פרה
לבנה בעלת קרני כסף. לפרה לא היה קש לשכב עליו
ולא חציר לאוכל. אזי הנסיך הוריד לה קש מהמתבן,
מילא את השוקת בחציר ועזב אותה כשהיא לועסת
להנאתה.

בחצר הבית הוא ראה תרנגול אדום ותרנגולת לבנה
שגירדו את האדמה, אך לא מצאו כל גרגיר בה. הוא
ראה קצת דוחן בשוקת וזרק להם חופן ואלה התחילו

תיאבון טוב.

הנסיך לן בבית ובבוקר המשיך לדרכו, אך לפני שיצא הציע לאיש הזקן את כל הכסף שהיה בכיסו, כי זכר את מה שכתוב היה מעל הדלת.

אך הזקן לא רצה תשלום "לא, לא" אמר "כבר שילמת את הנחוץ. נתת מה שיכולת ותקבל מה שנחוץ לך. הנה לך ספר קטן שבו תמצא הכל מה שנחוץ לדעת. לך גם לסככה ושם, אחרי אוזן הפרה תמצא קש דוחן. קח גם אותו אתך. גם מצא ביצה, שהתרנגולת הלבנה הטילה הלילה. כדאי לך לקחת אותה אתך.

בזה הזקן סגר את דלת ביתו והנסיך הצעיר לא ראה אותו יותר. הוא נכנס עכשיו לסככה, מצא את קש הדוחן וגם את הביצה, בדיוק כפי שאמר הזקן, והמשיך אתם לדרכו.

אחר כך הנסיך עבר את הדרך, ניגש לבית הגדול וקרא לאחיו. אבל אלה רק צחקו ולעגו לו. "לא, לא" אמרו "אנו לא נלך יותר. כאן טוב לנו ותפוח האושר לא יוכל להביא לנו שום דבר טוב יותר ממה שיש לנו כאן."

וכך המשיך הנסיך בדרך לבדו. מה לעשות עם הקש והביצה לא ידע טוב יותר מאשר יודע החתול של סבתי. אבל כשפתח את הספר הקטן קרא "עלה על הקש ורכב

לאן שהוא יוביל אותך."

"הו-הו" אמר הנסיך "זה דבר מוזר שנאמר לי לעשות, אך אין זו משימה קשה ואפשר לנסות." והוא הניף את רגלו מעל הקש והנה.. הוא ישב על סוס נהדר בעל עור צהוב כמו זהב.

אכן, כדאי היה לשמור את הקש!

והדבר הטוב ביותר היה שהנסיך לא היה צריך למשוך את המושכות ימינה או שמאלה, כי הסוס דהר עד שהעפר עישן תחת פרסותיו ורוח שרקה באוזני הרוכב. כך הם הגיעו לאזור מדברי, שם לא נראה עץ או שיח, ענף או עלה, אלא רק עצמות לבנות פזורות בחול. אכן, הנסיך לא היה הראשון שניסה לעבור את המדבר בדרך אל עץ האושר.

אך למזלו הסוס הנפלא דהר אתו במהירות, ותוך זמן קצר הם ראו כבר את הגן בו עמד עץ האושר. שם, תחת העץ, ישבו שלושה ענקים, אבא ענק ושני בניו, וכל אחד החזיק לידו אלת פלדה עם דרבנים חדים בקצה. אך שלושתם ישנו חזק, ונראו כאילו לא יתעוררו לעולם. הנסיך עוד מעולם לא ראה יצורים מכווערים ומאיימים כאלה כמו הענק הזה ושני בניו.

הוא קפץ מסוסו וזה הפך שוב לקש של דוחן. ואז הוציא

כל דבר שאליו מופנה הלהב שלה. אם תביא לנו אותה, נחוס על חייך וגם ניתן לך את תפוח האושר כתוספת. " זה מה שאמר הענק הזקן ובניו הסכימו אתו כי ידעו

את הספר הקטן ופתח אותו ושם נאמר "גש ללא פחד, אבל תסתפק במה שעלוב ביותר". הנסיך הבין מספר הידע שלו מה עליו לעשות. הוא ניגש באומץ אל עץ האושר, בזמן שהענקים נחרו בחוזקה, עד שעלי העץ רעדו.

רק שלושה תפוחים תלויים היו על ענפי העץ, אחד מזהב נוצץ, שני מכסף מבריק ושלישי מקומט וחום, כאילו טיפת מיץ לא נשארה בו.

"לא, לא יתכן" אמר לעצמו הנסיך "שעשיתי את כל הדרך כדי להביא תפוח מיובש. כנראה ספר הידע טועה ועלי לקחת את התפוח הזהוב. הרי אושר ניתן למצוא רק בדבר כזה." והוא הושיט את ידו וקטף את תפוח הזהב. ואז..

וי! איזו מהומה קמה. עץ האושר התחיל לצעוק ולהתלונן וכל עלה שלו הפך ללשון שזעקה "הושיעו! הושיעו! חומסים אותי! לוקחים את פרי הזהב שלי!" שלושת הענקים קפצו על רגליהם, אחזו באלות הפלדה שלהם והתקיפו את הנסיך. אך הוא התנצל וביקש שיחוסו עליו ובסוף הם ריחמו עליו.

"שמע" אמר הענק האב "אנו מוכנים לחוס עליך אם תביא לנו את חרב האור שמאירה את כל חושך וחותרת

שאם חרב כזו תהיה בידיהם, הם ישלטו בכל העולם. ובכן הנסיך הבטיח להם שישיג עבורם את חרב האור, ולא פלא. מי לא היה מבטיח דבר כזה אילו הברירה הייתה בין זה ובין מכה באלת פלדה בראש! הענקים שחררו אותו והוא עזב.

מיד אחרי שיצא מתחום ראיתם הניף את רגלו מעל הקש שלו וזה הפך שוב לסוס.

"אני רוצה להגיע עכשיו למקום בו נמצאת חרב האור שמאירה את כל חושך וחותכת כל דבר שאליו מופנה להבה" אמר. ומיד הסוס התחיל בדהירה והם דהרו ודהרו כך זמן רב, עד שהגיעו לטירה שחורה על גבעה. שם כנראה הייתה חרב האור. שני דרקונים גדולים שכבו לפני הכניסה לטירה, ועשן סמיך יצא מנחיריהם. על גופותיהם היו קשקשי ארד, נוצצים כמו זהב. אבל הדרקונים ישנו.

הנסיך נכנס לחצר הטירה וראה שם חיילים רבים בשריון מבריק ועם אלות פלדה כל אחד. אבל גם החיילים ישנו, כמו הדרקונים.

הוא הוציא עכשיו את ספר הידע שלו ושם קרא "אל תפחד מהדרקונים ולא מחיילים, כי הם לא יתעוררו. קח רק את החרב בנדן העור."

הנסיך מעודד ממה שקרא נכנס לבנין בלי שמי יכול היה לעצור בעדו. שם הוא מצא איש זקן, בעל שערות שבע ומכוער ביותר. האיש לא זז ולא אמר דבר, ורק עיניו עקבו אחרי הנסיך. לפניו על השולחן מונחת הייתה חרב שלהבה הבריק כמו ברק. הנסיך לקח את החרב והזקן לא הוציא אף הגה, ורק הביט עליו.

שלושה נדנים תלויים היו על הקיר. אחד מזהב, משובץ ביהלומים ואבנים יקרות, השני מכסף, שנצץ כמו אור ירח בליל כפור. הנדן השלישי היה מעור פשוט, אכול תולעים ונראה כאילו רק זה עתה הוציאו אותו מפח אשפה.

"חבל יהיה לשים חרב יפה כזו לנדן העור העלוב הזה" חשב הנסיך "למדתי כבר מהניסיון בגן הענקים ולא אקח את נדן הזהב, אך גם נדן הכסף טוב למדי בשביל החרב הזו."

הוא הוריד מהקיר את נדן הכסף והכניס את החרב לתוכו, אך ברגע שעשה כך האיש הזקן התחיל לדפוק בשולחן שלפניו ולצעוק בקולי קולות "עזרו! עזרו! הנה באים לגנוב את חרב האור!"

הצעקות העירו את החיילים והם התחילו לנפנף באלות שלהם וגם הדרקונים התעוררו והתחילו לנהום ולהוציא

להבות מנחיריהם.
ושוב נאלץ הנסיך להתחנן על חייו ולבקש שיחוסו עליו,
כפי שעשה קודם אצל הענקים בגן עץ האושר.
"שמע" אמר לו בסוף הזקן "אם תבטיח לי להביא ציפור
לבנה מהרי השחור, אחוס על חיך וגם אתן לך את חרב
האור במתנה."
הנסיך הבטיח לו כמובן, שיביא לו את הציפור, ושמח
לברוח מהטירה השחורה.
מיד עלה על קש הדוחן שהפך שוב לסוס, ואמר "הפעם
אני רוצה למצוא את הציפור הלבנה שבהרי השחור."
ומיד הסוס התחיל בדהירה, כמו סערת רוחות עזה.
אם עד עכשיו הם רכבו רחוק, הרי הפעם רכבו רחוק
הרבה יותר. אך בסוף הגיעו לרגלי הרי השחור והנסיך
ירד מסוסו, והכניס את קש הדוחן לכיס מעילו.
ההר היה כולו מכוסה בסלעים שחורים ולא עלה דשא
או עשב כלשהו נראה במדרונותיו. בפסגת ההר ישבה
מכשפה זקנה בעלת שערות זהב ובידה ציפור לבנה.
הנסיך פתח עכשיו את ספר הידע שלו ושם קרא שכדי
להשיג את הציפור צריך לתפוס את המכשפה בשערות
שלה. אז היא תיאלץ לעשות הכל מה שרק ידרשו
ממנה. אבל יש להיזהר, כי אם היא רק רואה מישהו

ומתקרב אליה, היא הופכת אותו לסלע שחור, כמו אלה שמפוזרים על מדרונות ההר.

איך יוכל הנסיך לטפס על ההר בלי שהמכשפה תראה אותו? זה מה שרצה לדעת הנסיך. אזי הוא הפך עוד דף בספר הידע שלו ושם אמנם כתוב היה הדבר.

"שבור את ביצת התרנגולת הלבנה וחבוש את הכיפה." הנסיך שבר את הביצה ומצא בה כיפה עשויה נוצות. הוא שם אותה על ראשו ותוך רגע הפך לירגזי, אחת הציפורים הנפוצות ביותר בכל הארץ הזו.

הוא פרס את כנפיו והתחיל לעוף סביב להר עד שהגיע לקרבת המכשפה והתיישב על אבן שמאחוריה. שם הוא הוריד את הכיפה, הפך לאדם, ואחז בשערותיה של המכשפה.

הייתם צריכים רק לשמוע כמה שהיא צעקה וקיללה, והסתובבה הנה והנה, אך הוא החזיק בה חזק.

"אז מה רצונך?" היא שאלה בסוף.

"אני רוצה את הציפור הלבנה" אמר הנסיך "ולא אסתפק בשום דבר אחר."

לא עזר למכשפה הזקנה להתפתל ולצרוח, הוא לא ויתר ובסוף בלית ברירה נתנה לו מה שרצה.

הנסיך לקח את הציפור לידי, אך פתאום זו לא הייתה

יותר ציפור אלא בחורה יפה ביותר שראה אי-פעם, בעלת לחיים ורודות כמו ורדים ועור לבן כמו שלג.

"אני נסיכה מהאגדה, שהמכשפה הנבזית הזו תפסה והפכה לציפור" אמרה הנערה "תודה שהצלת אותי מידיה" והיא נישקה לו בלחי.

אבל הנסיך עדיין החזיק את המכשפה בשערותיה כי רצה ממנה עוד דברים. לפני שהוא ישחרר אותה היא חייבת להפוך את הסלעים שמונחים סביב לאנשים בני בשר ודם, כפי שהיו קודם.

וגם זאת ביצעה המכשפה והנה סביב עמדו בחורים רבים, במקום האבנים.

אבל גם עכשיו הנסיך לא עזב את המכשפה. ומה רצה עכשיו?

היא חייבת להבטיח שלא תפגע יותר באלה שיבואו להר השחור. והיא הבטיחה גם זאת.

עכשיו עזב הנסיך את שערותיה של המכשפה. היא עדיין קיללה ורגזה אך הוא לא שם יותר לב לכך. הוא רק הוציא מכיסו את קש הדוחן, עלה על הסוס שבו הפך הקש, העלה את הנסיכה מאחוריו, ויצא לדרך חזרה.

כשהגיע שוב לקרבת הטירה השחורה פתח את ספר הידע שלו ושם קרא "תן את הנערה לזקן שבטירה והוא

ייתן לך את חרב האור. אז הפנה את להב החרב נגדו ונגד החיילים ונגד שני הדרקונים, וסע משם, יחד עם הנערה."

הנסיך רכב עד לכניסה של הטירה והדרקונים, שראו את הנערה, נתנו לו לעבור. הזקן נתן לו את חרב האור מיד. וכשרק החרב הייתה בידו הוא הפנה את להבה מול הזקן, החיילים והדרקונים, ואלה נפלו כולם מתים כמו סרדינים בקופסה.

אזי הנסיך הכניס את החרב לנדן העור, כי בינתיים למד שזה מה שהיה צריך לעשות תחילה, ורכב משם, עם הנסיכה, הציפור הלבנה, מאחוריו על הסוס.

כך הם רכבו ורכבו עד שהגיעו למדבר ומרחוק ראו את גן עץ האושר. ושוב פתח הנסיך את ספר הידע, וחיפש בו, כי לא רצה להיפרד מחרב האור. ובספר קרא "הפנה את להב החרב מול הענקים."

כך כתוב היה בספר וזה מה שעשה הנסיך. ותוך רגע הענקים שכבו מתים על הארץ. אתם לא מאמינים?

אבל אני יודע שזו האמת, כי מאז אין יותר ענקים שיכולים למנוע ממישהו, שינדוד עד למקום בו גדל התפוח האושר, לטעום מתפוח הזה. אך זה לא שייך

לעניין ונמשיך בסיפור.

הנסיך הצעיר רכב משם עם הציפור הלבנה, עם חרב האור ועם תפוח האושר בכיס.

בסוף הוא הגיע למקום בו עמדו שני הבתים משני צדי הדרך. שם הוא הציץ לספר הידע וקרא "אל תקנה כבש שחור."

"הה" אמר הנסיך "למה לי לקנות כבש שחור, הייתי רוצה לדעת."

אבל אז בא לקראתו המון רב ובו גם שני אחיו, עם ידיים קשורות להם מאחור. מה קרה? רצה לדעת הנסיך.

"הנה" אמרו אלה שהחזיקו את הבחורים "הם בזבזו את כל הכסף שלהם וגם נכנסו לחובות, ועכשיו אנו מביאים

אותם לכלא כי אינם יכולים לשלם את חובותיהם."

"עזבו אותם" אמר הנסיך "ואני אשלם לכם את מה

שהם חייבים" וכך גם עשה. אבל לזה בדיוק התכוון ספר הידע שדיבר על קניית כבש שחור.

עכשיו שלושת האחים התחילו לחזור הביתה. אבל

הדרך הייתה ארוכה והחליטו לנוח תחת עץ, ושם הנסיך הצעיר נרדם. הגדולים ניצלו זאת. הם לקחו את חרב

האור ואת תפוח האושר ממנו, ובאיומים דרשו מהנערה להבטיח שלא תגלה את מעשיהם. אז העירו את הצעיר,

הפשיטו מבגדיו הטובים והלבישו אותו סחבות כמו של קבצן. ואז התחילו לחזור הביתה עם השלל שלהם. כשהגיעו לארמון הראו למלך שהביאו לו לא רק את תפוח האושר אבל גם את החרב המופלאה ואת הנסיכה היפה.

הם גם סיפרו לאבא המלך שהנסיך הצעיר נשאר בפונדק, ומבזבז שם את כל כספו.

אלא שהנסיכה, הציפור הלבנה, בכתה כל הזמן ושום דבר לא הצליח לנחם אותה, וגם חרב האור לא רצתה להישלף מנדן העור בו הייתה נתונה. ונוסף לכך, כשהמלך טעם מתפוח האושר הוא ירק אותו מיד כי טעמו היה מר ומגעיל.

ובינתיים הנסיך הצעיר הלך גם הוא אל הארמון, לבוש בסחבות. שם הוא דפק בדלת אך לא נתנו לו להיכנס, כי לא נאה היה להכניס קבצן לארמון. אזי הוא התיישב לפני שער הגן של הארמון. כעבור זמן מה יצאו מהארמון אנשי חצר המלך, אך לא הכירו אותו, כמובן, בבגדיו הקרועים. אך בסוף יצא לגן גם המלך, יחד עם הנסיכה. וכשזו ראתה את הצעיר שיושב לפני השער, רצה אליו ונישקה לו על שפתיים. "הנה האהוב שלי" קראה "והוא שב אלי עכשיו."

כעת יכול היה הנסיך הצעיר לספר לאבא המלך את הכל, וכי הוא זה שהביא את תפוח האושר ואת חרב האור לארמון.

"כל זה יפה" אמר המלך "אבל זו המילה שלך כנגד דבריהם של האחים שלך. איך תוכל להוכיח את דבריך?"

"שיביאו לי את החרב בנדן" אמר הצעיר, וכשנתנו לו אותה, שלף אותה בקלות וכולם יכלו להתפלא מהכלי הנהדר.

עכשיו המלך האמין לו ממש וציווה להעניש את האחים הגדולים, אך אותם כבר לא מצאו. כי כשהם רק שמעו כי האח הצעיר הגיע לארמון, ארזו את חפציהם וברחו משם, בלי לחכות לבאות.

*

ומדוע קראתי לסיפור הזה "הציפור הלבנה"? שמעו. כל טיפש יכול להשיג חרב אור כזו או תפוח אושר, אבל נערה כזו כמו הנסיכה הציפור הלבנה שעליה סיפרתי, יכול להשיג רק נסיך אמיתי.